

Λάμπουν και οι ασυγκράτητες ακτίνες από τα στίβη των ξύλων, τη νύχτα του Πάσχα στην εκκλησία του Αγίου Αντρονίκου.

Και τελευταίο, έρχεται να λάμψει ξανά μέσα στα μάτια μου, το αγνό φως κάποιου κεριού, τη νύχτα της γιορτής στην εκκλησία της Αγίας Μαρίας.

Έκσταση, ψαλμωδίες, μεγαλόπρεπη η εικόνα της μπροστά μου. Και γω, κρατώ σφιχτά στα παιδικά μου χέρια το κεριό με χίλιες προφυλάξεις.

- Και ξαφνικά... σβήνει. Μα δε με νοιάζει... Το πετάω απ' τα χέρια μου και χάνομαι όλο χαρά μέσα στο πλήθος. Ένα ολόκληρο πανηγύρι απόψε είναι δικό μου!

Και τα μάτια μου ψάχνουν διψασμένα την παιδική χαρά στους σωρούς με τιςπραμάτιες.

- Και σήμερα... Δυο δάκρυα, αργοκυλούν στη θύμηση τους.

ΕΥΗ ΣΩΖΟΥ

Θερσίτες καταξιωμένοι

Σ' όλες τις δύσκολες καμπές του έθνους
βρισκόμασταν μακριά του
για να χουμε το λεύτερο
πιο ψύχραιμα
γνώμη να σχηματίζουμε
για τα εκεί συμβαίνοντα.

Μια και για ένα ακόμα λόγο
η απουσία μας αναγκαία ήτο:
θα ενημερώναμε τη διεθνή κοινή γνώμη
για της πατρίδας μας τα δίκαια.

Γιατί αν τελικά εμείς χανόμασταν
ποιός τα ηνία θα αναλάμβανε
του δύσμοιρου αυτού τόπου:

Λευκωσία 1979

ΠΕΤΡΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

ΚΥΘΡΕΑ

Η Κυθρέα μες στην σκλαβιά
πως με λύπη μας μιλά
θα θυμάται δακρυσμένη
τα καλά της τα παιδιά
τις γιορτές τα πανηγύρια
τη χαρά της Λευτεριάς.
Τώρα είναι σκλαβωμένη
μακριά απ' τα παιδιά της
και δακρύζει λυπημένη
και θυμάται τα παλιά της.

Μαρία Δ. Παναγή
13 ετών